

să se păstreze căre s'a examinat în același din ștormă timă prin DD. Kane, G. Mitscherlich și Millon.

Când se dissolvă bi-oxidul de mercur în acidul azotic și prisos, atunci se dobândește o lichenărișă sărăcioasă care conține în dissoluție o sare având următoare compoziție: HgO , AzO^5 , 2HO . (D. Millon).

Se prepară aceeași sare fără să se ia creză acidul azotic și prisos astăzi mercurului.

Păstrând totul timp lichenărișă sărăcioasă precedență, lăsat să se desprind cristalele volframatoase căre au următoare formă: $(\text{HgO}, \text{AzO}^5)^2$, HO .

Când se satărește acidul azotic prin urmări printr-un proces de oxidare de mercur, să se trateze azotatul sărăcios printr-un proces de oxidare de mercur de către precedență, atunci se formează o sare căre are următoare compoziție: $(\text{HgO})^2$, AzO^5 , HO .

În sfîrșit, cînd trei azotati precedenți se descompun prin apă, dacă d'ohamdată sunt azotatul basic, căre are următoare formă: $(\text{HgO})^3$, AzO^5 , HO ; prin sprijinirea precedență, ca apă se transformă, sarea aceasta se transformă în oxidul roșu de mercur.

Tratând o dissoluție de azotat de mercur prin amoniacă, se dobândește o sare alcătuită și nesolubilă căre s'a analizat prin D. Soubiran; această sare trebuie să fie considerată ca azotatul ammonio-mercurică: $(\text{HgO})^4$, AzH^3 , HO , AzO^5 . Dacă D. Kane, acest precedent ar fi format de amidură de mercur și de azotatul tribasic de mercur, și ar avea următoare formă: HgAzH^3 , $(\text{HgO}^3$, $\text{AzO}^5)$; această formă dăsește de cea precedentă printr-un echivalent de apă.

Azotatul de bi-oxid de mercur, pus în contact cu mercurul, dissolvă puțin cîte puțin acest metal, ciar la reacție, și trece în stăpânire de sărăcire de protoxid: $\text{HgO}, \text{AzO}^5 + \text{Hg} = \text{Hg}^2\text{O}, \text{AzO}^5$.

SULFATI DE MERCURU.

Acidul sulficu concentrat atacă mercurul și este inflăcăndă căldură, dăând acidul sulfosu, și formă, dacă pro-